

ת"ד 5778/12 - מדינת ישראל נגד נ. ק.

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 11-12-5778 מדינת ישראל נ. ק.

ואח'

לפני כב' השופט - ס. נשיא יהושע צימרמן
מדינת ישראל

נגד
נ. ק.

גזר דין

כתב האישום ומhalt המשפט:

הנאשמה הואשמה בכך שבעת נהייתה ברכבת בכביש מס' 2, בסמוך למחלף נתניה צפון, ובהמשך לפגיעה בהולך الرجل ת. שחזקה את הכביש, לא עצרה במקום התאונה, לא הושיטה להולך الرجل עזרה, והמשיכה בנהיגה רצופה וזאת למורות שידעה או הייתה צריכה לדעת שהולך الرجل עשוי היה להיפגע כתוצאה מהתאונה.

הנאשמת לא הואשמה בגרימת התאונה. על פי עובדות כתב האישום הנאשמת נהגה במהירות המותרת, הולך الرجل חזקה את הכביש במקום שחייב איננה מותרת, ופגעתו רכב הנאשמת בהולך الرجل הייתה בלתי נמנעת. ההתנהגות הפסולה המייחסת לנאשמת הינה באשר להתנהלותה לאחר התאונה והפרקת הולך الرجل לאחר הפגעה.

הנאשמת הודהה בעובדות כתב האישום, הורשעה, והצדדים טענו לעונש.

ראיות וטייעונים לעונש מטעם התביעה:

ביום 13/11/3 במסגרת הטיעונים לעונש העיד מר.ת.ת. הולך الرجل, בפני בית המשפט.

ת. פתח את עדותו בקבלה אחריות מלאה לجرائم התאונה. דבר אחד CAB לトומר עד עמק נשותו, שתיקתה של הנאשמת במשך שלוש שנים.

וכך מסר ת. בעדותו: "אני מכחחה שלוש שנים לטלפון ישראלי איך אני מרגש ומה איתי...אני שלוש שנים רק רוצה לפגוש את האנשים האלה...אני לא כועס עלייה, אני לא יכול להסתכל לה בעניינים, יכול להיות שגם אני הייתי בורחים מההלך אבל בין זה לבון שלוש שנים לא להרים טלפון ולשאול מה איתי, אם אני חוי או לא חוי..."

לאחר עדותו של ת. טענה המאשيمة לעונש. המאשيمة הביעה תמייה כיצד אדם בעל ערכים נורמטיביים יכול להיות מעורב בתאונת דרכים ולא לעצור לרוגע ולבדק מה קורה עם נפגע התאונה. עוד טענה התביעה שגם אם ברגעים הראשונים הנאשמת " נכנסה להלם ולא הייתה מסוגלת לעצור, אחרי כמה רוגעים היא הייתה אמורה לעצור, לבדוק מה קורה עם הנפגע... הנאשمت לא עצרה מיזמתה, היא עצרה כאמור רק אחרי שהמשטרה עקרה אותה וכך הם הגיעו אליה" (טייעוני המאשيمة לעונש).

המאשيمة הפעטה את בית המשפט לכך שהעונש המקסימלי על עבירה זו הוא שבע שנות מאסר, מתחם העונשה הינו בין תשעה וחודשים לעשרים וארבעה חודשים מאסר בפועל ולדעת המאשيمة אין מקום לחזור ממתחם זה. המאשيمة

עמוד 1

הגישה פסיקה לتمיכה בעתירתה לעונש, וכן עטרה להטלת פסילת רשיון הנהיגה לתקופה משמעותית, פיצוי למתלוון, וכןן.

ראיות וטעונים לעונש מטעם ההגנה :

ב"כ הנאשם ביקשה מבית המשפט שדינה של הנאשמת לא יגזר לעונש מאסר אחורי סORG ובריח, ואילו באשר לתקופת הפסילה והיקף הקנס השairה לשיקול דעת בית המשפט. ב"כ הנאשם ביקשה להמנע מהטלת פיצוי. ב"כ הנאשמת צינה את לקיחת האחריות המלאה, ואת נסיבותיו המוחדות של האירוע. ב"כ הנאשמת תיחסה לד"ח האבחן הפסיכולוגי, ונסיבותיה האישיות המוחדות של הנאשمت ככל שעולה אף מתסקרים שירות המבחן. הסוגירות תיחסה לעודתו של ת. וצינה את הנסיבות שבעתין הנאשמת לא יצרה קשר עם הנפגע. בסיכום של דברים ביקשה הסוגירות מבית המשפט לקבל את המלצה שירות המבחן.

הנאשמת העידה בפני בית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש, ותארה את חייה מאותו יום ואילך. הנאשמת העידה כיצד האירוע מלאוה את חייה ללא הרף, והביעה צער על מה שקרה .

הנאשمت עטרה בפני בית המשפט לבב יجوز את דינה למאסר, בעיקר בשל הטיפול בילדיה.

ת., הולך الرجل, ביקש לומר את דברו בהמשך לעדותה של הנאשמת ומסר: "אני גם לא רוצה שהיא תשב בכלל, הדיון מיותר... אני מרחם עליה, היא עם הילדים והכל בסדר... אני לא רוצה שהיא תשב בכלל...". ת. חזר על תחשותיו הקשות בשל העובדה שהנאשמים כלל לא פנו אליו, והפנה את עיקר תרומותתו כלפי נאשם 2 .

דין והכרעה

אין ספק שמדובר בעבירה שהינה מן החמורים שבפרקודת התעבורה, עבירה אשר מגלהת בתחום התנהגות פסולה ולעתים מכוערת, התנהגות שיש להוקעה בכל דרך ובאמצעות מסר ששולח בית המשפט בגין הדין ובהתלת עונשים.

הנורמה ההתנהגותית הרואיה, דהינו עצירה במקום התאונה, מיועדת בראש ובראשונה למתן עזרה מירבית לנפגע בתאונה, שהרי עזיבת מקום התאונה, והעדר סיוע ראשוני ואזעקה כוחות הצלה, יכולים לדדר את מצבו הרפואי של הנפגע, ולעתים אף להביא למוות.

מעבר לכך, קביעת הנורמה ההתנהגותית מיועדת לשקף את הסולידריות החברתית האנושית, הבסיסית ביותר, בבחינתם "לא תעמוד על דם רער". בהקשר זה אף אם עזיבת מקום התאונה לא גרמה במישרין או בעקיפין להרעה במצבו הרפואי של הנפגע, ההתנהגות עדין תחשב כפסולה וככזו שיש לעוקרה מן השורש. תפקידו של בית המשפט הינו בתלת ענישה הולמת, אשר מבטא את התייחסות בית המשפט לחומרת המעשים, ומתוך מגמה ותקווה שהיא בענישה כדי להרטיע את הפרט והכלל מלחזר על מעשים פסולים אלה.

במסגרת שיקולי הענישה על בית המשפט גם לבחון את נסיבותיו המוחדות של המקירה, ואת נסיבותיה האישיות של הנאשמת.

מתמחם הענישה:

התביעה בטעינה לעונש טענה שהעונש המקסימלי על עבירה זו הוא שבע שנות מאסר, ובהמשך לכך התייחסה למתמחם ענישה שבין תשעה חודשים מאסר ל- 24 חודשים בפועל.

אין אני מקבל את טיעוני התביעה. בכתב האישום ייחסה התביעה לנשימת עבירה של "הפקרה אחראית פגעה - עבירה לפיקודת התעבורה". בעבירה זו קבע החוקן עונש מקסימלי של שלוש שנות מאסר.

בית המשפט המחוזי מרכז (עפ"ת 13-04-29086) עמד על האבחנה בין סעיף 64א(א) לבין סעיף 64א(ב) בכל הנוגע לקביעת מתמחם הענישה, הנגזר גם מעונייני המקסימום הקבועים מצד כל אחת מחלופות הסעיף.

לאחר שבית המשפט שם קבע כי סעיף 64א(א) הוא הסעיף הנכון, קבע בית המשפט את מתמחם הענישה בשונה ממתחם הענישה שנקבע בבית משפט קמא.

וכדבריו: "משמעותו את הערעור לעניין הכרעת הדין וקבענו כי עבירות ההפקרה שעבר המערער היא לפיקודת המילוי שהעונש המירבי לצידה הוא שלוש שנות מאסר, מתמחם הענישה כפי שקבע בית משפט קמא איננו רלוונטי ועלינו לקבוע מתמחם ענישה חדש".

סוף דבר, קבע בית המשפט כי: "מתמחם העונש ההולם במקרה זה הוא בין שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות ועד שנתיים מאסר בפועל".

עלינו אם כן לקבוע את העונש ההולם במקרה זה במסגרת מתמחם ענישה שבין שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות ועד לשנתיים מאסר בפועל, שחייב בעניינו, ובניגוד לטענת התביעה בטעינה לעונש, הנשימת הואשמה, הודהה, והורשה, בעבירה על סעיף 64א(א) לפיקודת התעבורה.

נסיבות העבירה:

לבית המשפט הגיע דוח' אבחון פסיכולוגי. במסגרת האבחן הפסיכולוגי מסרה הנאשםת כי "מחשבתה הראשונה הייתה שמדובר בנסיך לפיגוע ונתקפה חרדה על מה שועלול לקרות לה ולמשפחה. לדבריה, בעלה נמנם והוא נכנסה לפאניקה בעודה מנסה להסביר לו את שairע, וטרם הצליחו להתעשת על עצמן נעצרו על ידי המשטרה".

מהביקורת עולה כי "מצבה הנפשי במהלך האירוע וברגעים שלאחריו הובילו לליקויים בשיפוטה ולקשי בקבלת החלטה מהירה". מתיאור האירוע והערכתה הפסיכולוגית עולה עוד כי הנאשםת "חוותה את האירוע כטראומתי ומאיים, היא חששה לשולמה ושללום משפחתה וכן ברגעים הראשונים שלאחר האירוע חוותה התקף חרדה והיתה במצב בלבול ודיסוציאציה, חוותות שכיחות באירועים טראומטיים. מתיוארה נראה כי אינה זוכרת במידוק את השתלשות העניינים או את חילופי הדברים עם בעלה וזכרת בעיקר את הבכי של תינוקה".

גם שירות המבחן התרשם כי העבירה אינה משקפת מערכת ערכים לקויה אלא "משמעות תגובה רגשית ונפשית בעוצמה חזקה על רקע ההשפעה הטרואומטית של חוותית התאונה".

כמובן שאין בכך כדי להסיר אחריות מהנאשם ואולם, אם אכן כך היו פניו הדברים, ונוטה אני להתרשם שאכן כך היו, שעמוד 3

בכך כדי להשליך על חומרת האירוע ולקבוע את נסודות התנהגותה ברף התח桐.

נסיבות האישיות של הנואשת:

לבית המשפט הגיע תסוקיר שירות המבחן. הנואשת ילידת צרפת ובשנת 2006 עלתה לישראל.

تفسוקיר שירות המבחן מתאר אורח חיים נורטטיבי, ומערכות ערכיים תקינה. שירות המבחן התרשם כי הנואשת מגלה "אמפתיה, אכפתנות ודאגה ביחס לנפגע וכן כי היא מכירה בחומרת המעשים המיוחסים לה". כמו כן שירות המבחן מציא את תפוקודה החיוויי בתחום העבודה והמשפחה.

דו"ח האבחון הפסיכולוגי וتفسוקיר שירות המבחן מတאים את מצבה הנפשי לאחר התאונה, מדובר באבחון עולה שהנאשת חוותה מראות, מחשבות, וסיטוטים במשך חודשיים לאחר התאונה, ואף לאחר שהוחזר לה לראשונה נဟגה לבده רק למרחקים קצריים תוך תחושות קשות של חרדה. מסקנת ההערכה הפסיכולוגית הייתה כי "במשך מספר חודשים לאחר האירוע חוותה סימפטומים פוסטטראומטיים ממשמעותיים". בכל הנוגע לאפשרות כי הנואשת תרצה עונש מאסר מאחורי סוג גבריה, סבורה חוות הדעת כי "מאסר בפועל עלול לפגוע במצבה הנפשי ולעורר את תפוקודה המשפחתי".

הנאשת מחזיקה בראשון נဟגה בשנת 2007 ולהובטה שתי הרשעות תעבורתיות, שתיהן מסווגו בירית משפט. עברה התעבורתי משתלב עם הנורטטיביות הכללית המאפיינית את הנואשת.

מסקנות

הנסיבות המיעילות של האירוע, **בכל הנוגע לנואשת, נסיבותה האישיות, מובילים למסקנה שיש לקבוע את הענישה ברף התח桐 של מתחם הענישה שנקבע וציין לעיל.**

שירות המבחן העלה אפשרות להטלת שירות לתועלת הציבור תחת הטלת מאסר בעבודות שירות. שירות המבחן מציג חלופה זו לנוכח קושי אפשרי ביצוע עבודות שירות ייחד עם המשך טיפול בילדיה של הנואשת ובעיקר טיפול בתינוקת שהינה בת חצי שנה.

יתכן ולביצוע עבודות שירות יש השלכה על רמת הטיפול וההשגהה של הנואשת בילדיה, ערך חברתי שהינו ללא ספק משמעותי ביותר, ואולם לנוכח חומרת העבירה, והמסר שעלה בית המשפט לשלו, אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן בשאלת זו. שירות המבחן יידוע שוקל את נסיבותה האישיות של הנואשת, ואולם בית המשפט שוקל את האינטרס הציבורי בכללותו ובמסגרת זו לנוכח חומרת העבירה, אין מקום להעדייף את האינטרס האישי של הנואשת על פני האינטרס הציבורי.

לפיכך אני סבור שיש לגוזר את דינה של הנואשת, לשישה חודשים מאסר שירות בעבודות שירות.

ב"כ הנואשת השaira לשיקול דעתו של בית המשפט את משך פסילת ראשון הנהיגה, ואולם בבקשתה שלא יוטל פיצוי לחובות הנואשת.

אין מקום לקבל את בקשה ב"כ הנואשת. נכון הדבר שעומד לרשות הנפגע מסלול קבלת פיצוי במסגרת חוק הפיצויים

לנפגעי תאונות דרכים, ואולם אין בכך כדי לשלול את חשיבות הטלת הפיizio, ככל ענישתי, חינוכי. הנואשת במעשה פגעה בנפגע, שהוא קורבן עבירה, ואני רואה חשיבות רבה בהטלת פיizio אשר ישולם מכיסה של הנואשת לטובתו של האדם בו פגעה, האדם אשר הופקר בצד הדרך בעקבות התנהגותה.

כמובן שאף בהקשר זה על בית המשפט לשקלול, בין מכלול השיקולים, גם את רמת הפסילות של התנהגותה, וכפי שנותח לעיל רף הפסילות הינו נמוך יחסית.

לאור כל האמור ובאיוז השיקולים לקולא ולחומרא, אני דין את הנואשת לעונשים הבאים:

- א. מאסר לתקופה של שישה חודשים. המאסר ירוזה בעבודות שירות.
- ב. מאסר לתקופה של שמנה חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים אם הנואשת תעבור על הוראות סעיף 64א לפקודת התעבורה או תנגז בזמן פסילה.
- ג. מאסר לתקופה של שלושה חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים אם תעבור על הוראות תקנה 144 לתקנות התעבורה.
- ד. פסילת ראשון נהיגה לתקופה של חמיש שנים.
- ה. תשלום פיizio להולך הרgel מר. ת. ... בסך של 10,000 ₪. בנסיבות האמורות לא הוטל קנס לחובתה של הנואשת.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ד, 08 ינואר 2014, במעמד
הנוכחים.